

חוב ישן ואין תובע ושני הצדדים שואלים אם חייב לציט

בית דין ירושלים

לדיני ממונות ובירורי יוחסין

נימוקי דין תורה זה מתוך הנפסק באחד מסניפי בית הדין בבני ברק ובקרית ספר (מודיעין עילית) בשבתו כבוררות וכבית הוראה לממונות במעמד שני צדדים, ע"י דיין יחיד או מותב תלתא

(תיק זה פורסם כבר בחוברות המודפסות של בית הדין)

תיק מס' 2818.

דין ודברים שנטען בין פיאנית ויצרנית חומרי גלם, שהפיאנית מצאה אצלה פתקים ישנים מלפני הרבה שנים שכתבה לעצמה לשלם ליצרנית תשלום כמה אלפי שקלים וכמה אלפי דולר, ואינה זוכרת על מה החוב וממתי ואם נפרע או שלא. והיא מוכנה לשלם הכל אם יש חיוב על פי דין. והיצרנית לא זוכרת סכומים אלו בדיוק על מה ואם שולמו, וניסתה לברר דרך רישומי מחשב ישנים כי הכל נרשם בספרי החשבונות גם ההקפות וגם הפרעונות, וכל הנסיונות והחיפושים לא העלו דבר וכנראה זה מתקופה יותר ישנה.

אחרי בירור כל הטענות ואין סתירות בין הצדדים הוכרע למעשה: לפי הנפסק בשו"ע סימן עה סעיף י. ולפי הדיבורים הספונטאנים שלהם אין חיוב אפילו לצי"ש. ואף שהיה מקום לחלק בין טוען מזכרון עצמו שמא, ובין טוען על פי פתק, שיותר רגלים לדבר שהיה משהו, והיה מקום לומר שאפילו שאין התובעת זוכרת יהיה דין לצי"ש. מ"מ פתק אינו שטר חוב, ובהיותו ביד המתחייב ולא הזוכה אינו ראיה לחוב אלא אולי היה ע"ס להתחייב ולא התחייבה. ואפילו שט"ח גמור אם הוא ביד הלווה אינו ראיה לחוב אלא ראיה לפרעון שכבר היה. וודאי שעל שטר שביד המתחייב אין שטרך בידי מאי בעי. ואינו כלום יותר מזכרון שמא סתם שעז"נ דבכה"ג פטור אף מלצי"ש.

